

Sygn. akt: I C 2910/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2020 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

I C 2910/19

UZASADNIENIE

(...) S.A. w B. wniosła o wydanie przeciwko A. K. nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla.

Mając na uwadze wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 13.09.2018r., sygn. akt C – 176/17, postanowieniem z 18.10.2019r. sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, a przewodniczący wezwał powódkę do usunięcia braków pozwu w zakresie umożliwiającym ocenę czy umowa podstawowa, której wykonanie było zabezpieczone wekslem in blanco, nie zawierała klauzul abuzywnych (k. 18).

W piśmie przygotowawczym z 4.11.2019r. (k. 22) powódka wyjaśniła, że weksel został jej wręczony dla zabezpieczenia spłaty pożyczki, udzielonej pozwanej na podstawie umowy z 16.01.2018r. Pozwana nie zapłaciła rat wymagalnych 26.06.2019r. i 26.07.2019r., wobec czego powódka wezwała ją do zapłaty, wyznaczając dodatkowy 7-mio dniowy termin, a następnie wypowiedziała umowę pismem z 27.08.2019r.

Postanowieniem z 2.12.2019r. sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, a w konsekwencji przewodniczący zarządził doręczenie pozwanej odpisu pozwu i wniesienie odpowiedzi na pozew (k. 49). Zakreślony termin upłynął bezskutecznie.

Przewodniczący wyznaczył rozprawę, która jednak nie została przeprowadzona z uwagi na odwołanie posiedzeń sądu na mocy zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w Toruniu o ograniczeniu urzędowania w okresie epidemii.

Mając na uwadze utrzymujące się zagrożenie epidemiczne, zarządzeniem z 26.06.2020r. (k. 71) przewodniczący skierował sprawę na posiedzenie niejawne, zakreślając stronom dwutygodniowy termin na przedstawienie stanowiska w sprawie. Pozwana nie złożyła pisma przygotowawczego. Natomiast powódka, pismem z 13.07.2020r., podtrzymała

żądanie pozwu, wskazując, iż na wysokość ustalonego wynagrodzenia prowizyjnego za udzielenie pożyczki składają się m.in.:

- podatek dochodowy (zapłacony od całości pozaodsetkowych kosztów kredytu) w kwocie 1258,48zł,
- wynagrodzenie pośrednika/doradcy finansowego (ustalane jako 5% całkowitej kwoty do zapłaty w przypadku pierwszej umowy z danym klientem i 2,5% w przypadku każdej kolejnej) w kwocie 289,80 zł,
- koszt pozyskania kapitału na rynku finansowym w wysokości co najmniej 8,9%.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 16.01.2018r. strony zawarły umowę, na podstawie której powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 5000zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić ją w 36 miesięcznych ratach wraz z odsetkami, których wysokość wynosiła 9,84 %, a ponadto zapłacić powódce opłatę przygotowawczą w kwocie 129zł, prowizję w kwocie 3971zł oraz wynagrodzenie za przyznanie (...) w kwocie 900zł (przy czym wszystkie wymienione koszty zostały skredytowane).

(dowód: odpis umowy k. 32-35)

Dla zabezpieczenia spłaty pożyczki pozwana wręczyła powódce weksel in blanco i upoważniła do jego uzupełnienia poprzez wpisanie sumy odpowiadającej aktualnemu zadłużeniu m.in. w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

(dowód: deklaracja wekslowa k. 9)

Pozwana nie uiściła rat pożyczki, płatnych w czerwcu i lipcu 2019r. Powódka wezwała ją do zapłaty, wyznaczając dodatkowy 7-mio dniowy termin, a następnie wypowiedziała umowę pismem z 27.08.2019r. Tego samego dnia uzupełniła weksel na sumę 6441,36 zł z terminem płatności 26.09.2019r.

(dowód: odpis weksla k. 6, okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 339 kpc sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. W takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powołany przepis, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 4.07.2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469 i 2089), ma zastosowanie w sprawie (art. 9 ust. 2 ustawy). Nie zachodzi bowiem wyjątek od zasady aktualności, przewidziany w art. 11 ust. 1 pkt 2, zgodnie z którym sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy, rozpoznawane w postępowaniu nakazowym, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym. Jego literalna wykładnia prowadzi do odkodowania normy stanowiącej, iż „stare” przepisy znajdują zastosowanie do spraw, które zostały wszczęte w postępowaniu nakazowym przed dniem wejścia w życie ustawy (co jest oczywiste) i były rozpoznawane w tym postępowaniu w dniu jej wejścia w życie (na co wskazuje użycie przez ustawodawcę imiesłowu „rozpoznawane”). Gdyby celem ustawodawcy było ustanowienie normy, zgodnie z którą wystarczającym warunkiem stosowania dotychczasowych przepisów byłoby zainicjowanie postępowania nakazowego przed dniem wejścia w życie ustawy, niezależnie od dalszego toku sprawy (jej stanu na dzień wejścia ustawy w życie), treść przepisu byłaby następująca: „sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu nakazowym, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym” albo też „sprawy rozpoznawane przed dniem wejścia w życie ustawy w

postępowaniu nakazowym, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym”. W wariantcie pierwszym zbędne byłoby użycie słowa „rozpoznawane” ponieważ wszczęcie postępowania nakazowego (poprzez wniesienie pozwu z wnioskiem o wydanie nakazu) powoduje automatycznie (bez konieczności podejmowania przez sąd jakiegokolwiek decyzji), że sprawa jest w tym postępowaniu rozpoznawana. W wariantcie drugim zbędne byłoby natomiast użycie słowa „wszczęte” albowiem jest oczywiste, że sprawa „rozpoznawana” w dniu wejścia w życie ustawy musiała być wcześniej „wszczęta”. Ponieważ jedna z podstawowych dyrektyw wykładni językowej stanowi, iż żadnego fragmentu tekstu prawnego nie można uznać za zbędny, należy odszukać właściwy cel użycia przez ustawodawcę jednocześnie obu wskazanych słów („wszczęte” i „rozpoznawane”). W ocenie sądu polegał on właśnie na ustanowieniu zasady, iż dotychczasowe przepisy znajdują zastosowanie do spraw, które zostały wszczęte w postępowaniu nakazowym przed dniem wejścia w życie ustawy i były rozpoznawane w tym postępowaniu w dniu jej wejścia w życie. Ponieważ wynik wykładni językowej jest jednoznaczny, a odkodowana przy jej zastosowaniu norma prawna nie pozostaje w kolizji z innymi normami ustanowionymi w ustawie, zbędne jest sięganie do innych reguł wykładni.

Poszczególne przepisy ustawy z dnia 4.07.2019r. wchodziły w życie w czterech różnych datach (art. 17 ustawy). W literaturze wyrażono trafny pogląd, iż na gruncie art. 11 za dzień wejścia w życie ustawy należy uznać dzień wejścia w życie tego przepisu, którego stosowanie wchodzi w rachubę w danej sytuacji intertemporalnej (tak M. Uliasz [w:] Ustawa o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Komentarz, pod red. J. Gołaczyńskiego i R. Szostka, SIP Legalis, komentarz do art. 17, nb 5). Przepis art. 1 pkt 114 ustawy, który nadał nowe brzmienie przepisom art. 339 i 340 kpc, wszedł w życie 7.11.2019r. (art. 17 ustawy). W sprawie niniejszej postępowanie nakazowe zostało wszczęte 8.10.2019r., a zakończyło się 18.10.2019r. wydaniem postanowienia o stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. W dniu wejścia w życie ustawy sprawa nie była zatem rozpoznawana w postępowaniu nakazowym, co oznacza, iż nie ma do niej zastosowania art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy, a w konsekwencji podlegała rozpoznaniu przy zastosowaniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą (art. 9 ust. 2).

Przyjęcie twierdzeń pozwu za prawdziwe, po myśli art. 339 § 2 kpc, nie zwalnia sądu od merytorycznej oceny zasadności dochodzonych pozwem roszczeń. Jak trafnie zauważono w literaturze (K. W.: Wyrok zaoczny oddalający powództwo, Polski Proces Cywilny (...), str. 36 – 39), przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda oznacza, że stają się one podstawą faktyczną wyroku zaocznego. Odpada zatem konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego co do okoliczności faktycznych, objętych tymi twierdzeniami. Nie oznacza to jednak automatycznego uwzględnienia powództwa. Regulacja art. 339 § 2 kpc nie rozciąga się bowiem na stosowanie prawa materialnego. Sąd pozostaje zobowiązany do tego aby ocenić zasadność powództwa w świetle jego przepisów i rozstrzygnąć sprawę stosownie do wyników subsumpcji. Warunkiem uwzględnienia powództwa pozostaje zatem aby przytoczony przez powoda - w pozwie lub innych pismach doręczonych pozwanemu – stan faktyczny wypełniał hipotezę właściwej normy prawa materialnego, a zamierzony przez powoda skutek prawny odpowiadał temu, który określa dyspozycja tej normy. Jeżeli fakty, przytoczone przez powoda i przyjęte za prawdziwe, nie uzasadniają roszczenia, z którym wystąpił on przeciwko pozwanemu, sąd oddali powództwo z powodu jego bezzasadności. Sąd oddali powództwo wyrokiem zaocznym również wówczas gdy powód przytoczy fakty, które miałyby uzasadniać jego żądanie w sposób niekompletny, jednakże nie będzie podstaw aby uznać to za wypadek niedochowania warunków formalnych pozwu. Chodzi o sytuację, w której twierdzenia te nie budzą wątpliwości ale nie wyczerpują hipotezy normy prawa materialnego, która byłaby właściwa do oceny żądania. Gdy twierdzenia powoda budzą wątpliwości, konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego. Jeżeli w jego wyniku sąd dokona ustaleń faktycznych, które nie będą uzasadniały żądania powoda, a pozwany nadal będzie bezczynny, sąd również wyda wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Powódka jest posiadaczem weksla własnego, wystawionego przez pozwaną. Weksel był niezupełny w chwili wystawienia, wobec czego dłużniczka mogła bronić się zarzutem, iż został uzupełniony niezgodnie z porozumieniem (art. 10 Pr. wekslowego). Pozwana żadnych zarzutów nie podniosła, jednakże sąd miał na uwadze, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej Trybunał lub (...)) sąd krajowy jest zobowiązany podjąć z urzędu czynności dochodzeniowe w celu ustalenia, czy postanowienie zamieszczone w umowie,

która jest przedmiotem toczącego się przed nim sporu i która została zawarta między przedsiębiorcą a konsumentem, jest objęte zakresem stosowania dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a jeżeli tak – zobowiązany jest z urzędu zbadać czy postanowienie to ewentualnie ma nieuczciwy charakter (vide: punkt 66 wyroku Trybunału z 7.11.2019r. w sprawach połączonych C – 419/18 i C – 483/18 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo). Obowiązek ten jest aktualny również w przypadku dochodzenia roszczenia opartego na wekslu własnym in blanco, który służył zabezpieczeniu wiarygodności wynikającej z umowy kredytu konsumenckiego i został uzupełniony przez remitenta, przy czym w takim przypadku sąd może zażądać od przedsiębiorcy przedstawienia pisemnego zapisu tych postanowień, tak aby móc zapewnić poszanowanie praw konsumentów wynikających z dyrektywy (wyrok Trybunału z 7.11.2019r. w sprawach połączonych C – 419/18 i C – 483/18). W przypadku gdy sąd krajowy uzna dany warunek umowy za nieuczciwy - nie stosuje go, chyba że sprzeciwi się temu konsument (wyrok Trybunału z 4.06.2009r., C – 243/08).

Zgodnie z art. 385¹ kodeksu cywilnego (uchwalonym w celu wdrożenia dyrektywy 93/13) postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne), co nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu, co w szczególności odnosi się do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

W okolicznościach sprawy pozwanej bezspornie przysługuje status konsumenta, a umowa została zawarta przy wykorzystaniu wzorca.

W literaturze słusznie wskazuje się, że istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka (por. W. Popiołek [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. K. Pietrzykowskiego, SIP Legalis 2020, komentarz do art. 385¹, Nb 9). Z dobrymi obyczajami klóci się takie postępowanie, którego celem jest uzyskanie nieuzasadnionych korzyści poprzez wprowadzenie w błąd, wykorzystanie niewiedzy, naiwności, przymusowego położenia, innej szczególnej cechy kontrahenta lub sytuacji, w której się znalazł. Ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oznacza zatem nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków stron, wynikających z umowy, na jego niekorzyść. Taka dysproporcja zawsze narusza interes konsumenta, jednak dla stwierdzenia, że określone postanowienia umowy nie wiążą konsumenta, niezbędne jest jeszcze ustalenie, że naruszenie to jest rażące, czyli oczywiste, wyraźne, rzucające się w oczy. Innymi słowy, chodzi o przypadek znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasad uczciwego wyważania praw i obowiązków stron (W. Popiołek : op. cit., Nb 11). Zwykle będzie się ono wyrażać istotną różnicą wartości wzajemnych świadczeń. Rażące naruszenie praw konsumenta może jednak wynikać z samego faktu wystarczająco poważnego naruszenia jego sytuacji prawnej – ograniczenia treści praw, które przysługują mu na podstawie tej umowy i stosownie do przepisów prawa, utrudnienia w korzystaniu z tych praw bądź nałożenia na konsumenta dodatkowego obowiązku, którego nie przewidują przepisy prawa (wyrok (...) z 16.1.2014 r., C-226/12). W polskiej judykaturze przyjęto, że ocena rzetelności określonego postanowienia umownego może być dokonana za pomocą tzw. testu przyzwoitości, polegającego na zbadaniu, czy postanowienie to jest sprzeczne z ogólnym wzorcem zachowań przedsiębiorców wobec konsumentów oraz jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której nie zostałyby ono zastrzeżone; jeżeli bez tego postanowienia konsument znalazłby się - na podstawie ogólnych przepisów - w lepszej sytuacji, należy uznać je za nieuczciwe (por. wyrok SN z 27.11.2015r., I CSK 945/14 i powołane tam orzecznictwo). Z kolei Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, iż dla oceny, czy zachodzi sprzeczność z dobrymi obyczajami (stosownie do dyrektywy 93/13/EWG) istotne jest czy przedsiębiorca, traktujący konsumenta w sposób sprawiedliwy i słuszny, mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument zgodziłby się na sporne postanowienie wzorca w drodze negocjacji indywidualnych (wyrok z 14 marca 2013 r., C-415/11).

Ocena umowy, pod kątem zgodności z dobrymi obyczajami, jest wyłączona jedynie w odniesieniu do jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron. Wdrażając do polskiego porządku prawnego dyrektywę 93/13 ustawodawca nie przyjął generalnego wyłączenia oceny postanowień określających relację ceny lub wynagrodzenia do dostarczonych towarów lub usług (art. 6 ust. 2 dyrektywy), co skutkuje wyższym poziomem ochrony konsumenta i pozostaje w zgodzie z art. 8 dyrektywy (por. pkt. 81-84 wyroku (...) z 3.09.2020r., C-84/19). Według dominującego stanowiska przez główne świadczenia stron należy rozumieć postanowienia o charakterze konstytutywnym dla danego typu czynności prawnych, w przypadku umów nazwanych dotyczące essentialium negotii umowy (por. M. Bednarek : komentarz do art.385¹ kc, Nb 364, opracowanie redakcyjne na podstawie: System prawa prywatnego. Tom 5. Prawo zobowiązań – część ogólna, pod red. E. Łętowskiej, wyd. 2, 2003, SIP Legalis). Postanowieniami określającymi główne świadczenia stron umowy pożyczki są wyłącznie te, które dotyczą przedmiotu pożyczki i warunków jej zwrotu (por. pkt 68 wyroku (...) z 3.09.2020r., C-84/19). Postanowienia dotyczące prowizji lub opłat za dodatkowe usługi podlegają ocenie pod kątem abuzywności i to niezależnie od tego czy mieszczą się w limicie określonym w art. 36a ustawy z 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim. P. koszt kredytu może prowadzić do znaczącej nierównowagi w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 (co odpowiada rażącemu naruszeniu interesów konsumenta, o którym mowa w art. 385¹ § 1 kc) w szczególności wówczas gdy świadczone w zamian usługi nie wchodziły racjonalnie w zakres świadczeń wykonanych w ramach zawarcia lub zarządzania umową o kredyt lub gdy kwoty obciążające konsumenta są oczywiście nieproporcjonalne do kwoty pożyczki (por. pkt. 61-63 i 95 wyroku (...) z 3.09.2020r., C-84/19).

Zawarta przez strony umowa przewidywała, że poza odsetkami i opłatą przygotowawczą w kwocie 129zł (które to postanowienia nie budzą zastrzeżeń), pozwana zapłaci powódce 3971zł tytułem prowizji oraz 900 zł tytułem wynagrodzenia za przyznanie pakietu dodatkowych uprawnień, obejmującego:

- możliwość bezpłatnego odroczenia terminów płatności maksymalnie dwóch kolejnych rat albo obniżenia wysokości czterech kolejnych rat,
- skrócenie maksymalnego terminu wypłaty pożyczki (z 14 do 10 dni),
- SMS-owe powiadomienia o wypłacie pożyczki i zbliżających się terminach płatności rat (usługa (...)).

Łączna suma dodatkowych kosztów to 4871 zł, co stanowi 93,42 % kapitału pożyczki. Ani postanowienia dotyczące prowizji, ani też postanowienia dotyczące usługi (...) nie określają głównych świadczeń stron umowy.

Wynagrodzeniem za korzystanie z kapitału są odsetki. Ustawodawca ograniczył ich dopuszczalną wysokość w celu ochrony słabszych uczestników rynku (art. 359 § 2¹ kc). Ustalanie dodatkowych opłat, jako czystego wynagrodzenia pożyczkodawcy, prowadzi do obejścia powołanego przepisu. Stąd zarówno prowizja, jak też inne opłaty obciążające pożyczkobiorcę powinny znajdować odzwierciedlenie w rzeczywiście ponoszonych przez pożyczkodawcę kosztach, związanych z zawarciem konkretnej umowy lub stanowić ekwiwalent dodatkowych świadczeń pożyczkodawcy. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na pożyczkodawcy. W przypadku, gdy ekwiwalentność prowizji lub innych opłat nie zostanie wykazana, uznać należy, że postanowienia jej dotyczące kształtują obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami (tak Sąd Okręgowy w Toruniu w wyrokach z 20 lutego 2019 r., sygn. akt VIII Ca 107/19 i z 20 marca 2019r., sygn. akt VIII Ca 72/19).

Nie przekonuje argumentacja powódki dotycząca kosztów, uzasadniająca ustalenie prowizji w kwocie 3971zł. Powódka twierdzi, iż zapłaciła podatek dochodowy od całej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu. Twierdzenie powyższe, które stanowi zapewne skrót myślowy (ponieważ podatek ustala się od dochodu osiągniętego w skali roku, a nie od pojedynczych przychodów), może być prawdziwe jedynie pod warunkiem, że cała ta kwota stanowiła dochód powódki (podatek płaci się od dochodu, czyli przychodu, pomniejszonego o koszty jego uzyskania – art. 7 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych). Tymczasem powódka twierdzi jednocześnie, że uzyskanie tego przychodu wiązało się z kosztami, m.in. prowizji pośrednika/doradcy kredytowego i pozyskania kapitału. Twierdzenia te nie dadzą się pogodzić, co skutecznie podważa ich wiarygodność. Tymczasem powódka żadnych dowodów nie

przedstawiła (wzór załącznika do umowy z pośrednikiem / doradcą kredytowym nie stanowi dowodu zawarcia z nim umowy na wskazanych warunkach). Niezależnie od tego należy zauważyć, iż obowiązek zapłaty podatku jest konsekwencją osiągnięcia dochodu. Jego zakres ustala się przy uwzględnieniu przychodów i kosztów w skali roku. Podatek nie stanowi kosztu zawarcia umowy ale konsekwencją osiągnięcia dochodu na skutek jej wykonania. Nie może zatem uzasadniać ustalenia jakiegokolwiek opłaty, obciążającej pożyczkobiorcę. Gdy chodzi o pozostałe koszty (prowizję pośrednika / doradcy kredytowego i pozyskania kapitału), to powódka nie wykazała ich poniesienia, a same jej twierdzenia – nawet pomimo bierności pozwanej – nie mogą być uznane za milcząco przyznane (art. 230 kpc) ponieważ – jak wcześniej wykazano - są sprzeczne z twierdzeniami o zapłacie podatku od całej sumy pozaodsetkowych kosztów kredytu. Nawet zresztą gdyby przyjąć, iż powódka poniosła koszty w podanej wysokości, to pozostają one w rażącej dysproporcji do sumy prowizji.

Jeżeli chodzi o wynagrodzenie za usługę (...), powódka nie wykazała aby sama możliwość skorzystania przez biorącego pożyczkę z możliwości odroczenia terminów płatności rat lub ich obniżenia, powodowała po jej stronie jakiegokolwiek koszty. Dodatkowa opłata (w postaci odsetek lub ustalona kwotowo) mogłaby więc być uzasadniona jedynie w razie skorzystania z tej możliwości. Koszt wysłania sms-a jest w dzisiejszych realiach symboliczny. Podobnie należy ocenić koszt, który mogłaby ewentualnie ponieść powódka na skutek skrócenia maksymalnego terminu wypłaty pożyczki z 14 do 10 dni. W konsekwencji, również koszty usługi (...) pozostają w rażącej dysproporcji do ustalonego w umowie wynagrodzenia.

Przedstawione argumenty uzasadniają wniosek, iż postanowienia dotyczące ustalenia prowizji i wynagrodzenia za Twój Pakiet stanowią niedozwolone klauzule umowne, nie wiążące pozwanego konsumenta. Ich eliminacja, przy zachowaniu pozostałych warunków umowy (w tym postanowienia o spłacie pożyczki w 36 równych ratach), skutkuje zmniejszeniem sumy podlegającego spłacie kapitału (o kwotę 4871zł), proporcjonalnym obniżeniem sumy należnych odsetek (z 1592 zł do 816,54 zł) i finalnie – wysokości miesięcznych rat (do kwoty 165,15 zł). W rezultacie, na dzień wypełnienia weksła suma wymagalnych rat wynosiła 3137,85 zł (19 x 165,15 zł). Tymczasem pozwana zapłaciła do tego czasu łącznie 5180 zł (okoliczność bezsporna k. 27). Nie było więc podstaw do uzupełnienia weksła. Wypełnienie weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem, zasadniczo nie powoduje jego zupełnej nieważności, natomiast wystawca jest zobowiązany wyłącznie w granicach porozumienia. W okolicznościach sprawy brak było jednak w ogóle podstaw do uzupełnienia weksła, wobec czego jego wypełnienie nie doprowadziło do powstania, po stronie pozwanej, zobowiązania do zapłaty jakiegokolwiek części sumy wekslowej.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie powołanych przepisów prawa, sąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

Powyższe rozstrzygnięcie nie oznacza, że pozwana nie jest zobowiązana do zwrotu pozostałej części pożyczki (z pominięciem sum, ustalonych na podstawie postanowień umownych, uznanych za niedozwolone). Powódka dochodziła roszczenia wekslowego i w toku procesu nie zmieniła powództwa, wobec czego sąd mógł orzec wyłącznie o zasadności tego roszczenia (art. 321 § 1 kpc). Roszczenie o zwrot pożyczki nie było przedmiotem procesu, więc nie ma przeszkód aby było dochodzone w odrębnym postępowaniu. Uprawomocnienie się wyroku ostatecznie przesądzi jednak o tym, iż umowa pożyczki nie została skutecznie wypowiedziana pismem z 27.08.2019r., a pozwanej nie wiążą postanowienia umowne dotyczące prowizji i opłaty za Twój Pakiet (art. 365 § 1 kpc).